

● IEVADS

Ja runā par sportiskajām aktivitātēm ziemā, prātā uzreiz nāk slēpošana un slidošana, taču šoreiz parunāsim par aktivitātēm, kas nav tik raksturīgas šim gadalaikam, bet kurām rodas arvien vairāk piekritēju. Šoreiz par trijām: skriešanu, ziemas peldi un riteņbraukšanu.

Paldies Ninierim!

Ilgāk pakavējoties pie Niniera ezera, var redzēt cilvēku vēlmi peldēt rudenī un ziemā. Var teikt, ka ūdens no laipas nenožūst, tiklīdz viens prom, drīz jau klāt nākamais. Katru gadu šajā vēlā rudens un ziemas peldētāju pulkā iesaistās arī jaunie. Savu pirmo āliņģi piedzīvojusi arī **IVETA REĶE**, kura saka, ka tas ir neaizmirstams notikums: “Jau vasarā mēs, četras Cēsu klīnikas darbinieces, katru rītu pirms darba braucām uz Ninieri nopeldēties. Tā tas turpinājās līdz brīdim, kad sākās tumšie rīti, tad pirms darba vairs nevar paspēt, tradīcija izjuka. Tagad arī tā gērbšanās citāda, jāpiedomā, nevar kā normālā laikā. Paliku viena, bet dēļ Kristaps teica: “Mammu, tev jātiek līdz āliņģim!” Un es to arī izdarīju! Kā dēlam pēc tam teicu – pirmo peldi āliņģī veltīju tev! Tagad varu atzīt, ka tā ir atkarība, diena nav īsti sākusies, ja neesmu bijusi āliņģī. Tās izjūtas nav aprakstāmas, tas ir kaut kas īpašs, uzreiz diena liekas piepildīta.” Iveta uz ezeru cenšas braukt katru dienu. Brīvdienās pelde ie-

Ja pirms vairākiem gadiem skriešana bija izteikti sezonāla, sākoties ziemai, skriešanas kurpes tika noliktas ziemas guļā, tagad situācija mainījies. Īstiem skrējējiem sezona turpinās visu gadu, jo arī ziemā notiek sacensības, un, ja gribas labi startēt, jātrenējas visu gadu.

spējama rīta pusē, darba dienās - atkarībā no tā, kā iekrīt darbs, vai nu rīta pusē vai pēcpusdienā. Kā jau iesācēja, viņa cenšas ieklausīties sajūtās un pieredzējušo peldētāju padomos. Jo ziemā peldēšanai ir citāda pieeja nekā vasarā, jābūt daudz uzmanīgākam. “Te ir jāmacās. Sākumā likās – ar to īso brīdi ūdenī ir par maz. Tāpēc gāju vairākas reizes, un tad man zinātāji norādīja, ka rīkojos nepareizi. Vajag iet tikai vienu reizi, maksimums divas minūtes, un viss. Ir svarīgi, ja kāds pasaka, kā pareizāk,” stāsta I. Reķe. Viņa arī atklāj, ka nav problēmu aukstumā noģērbties, ielīst ūdenī, bet lielākās problēmas sagādājot laipa, kas apledo, ejot pa to, jābūt ļoti uzmanīgai. Taču vēlme būt āliņģī esot lielāka par bailēm paslīdēt, tāpēc atradusi risinājumu, lai iešana būtu droša. Iveta arī atzīst, ka šogad ziema peldētājus lutina: “Pamatīgs aukstums vēl nav bijis. Aukstākais rīts bija mīnus septiņi grādi, tajā droši varēja noģērbties, ielīst ūdenī. Tad jau redzēs, cik zemā temperatūrā varēšu to izdarīt, bet par to nedomāju. Man galvenais, lai āliņģis vaļā. Vienu rītu tas bija aizsalis, nācās braukt prom, un bija sajūta, ka kaut kā trūkst. Bet, kad pēc peldes iznāc no ezera, sajūta ir lieliska, ir apziņa, ka viss piepildīts, pēc tam vienmēr pasakos ezeram par šo iespēju.” □

Galvenais, lai kājas siltas

■EZERĀ. Gints Pilikšers uz peldi Niniera āliņģī ierodas ar velosipēdu. Ziemas peldētāju pulciņā viņam rīt ceturrtā ziema.

Foto: JĀNIS GABRĀNS

Pēdējos gados arvien lielāku popularitāti gūst ziemas peldēšana, katrs, kurš dodas pastaigā gar Ninieri, to var labi pamanīt.

Ja pirms gadiem tur bija ti-

kai āliņģis, nu jau izbūvēta infrastruktūra – divas laipas, pie katras āliņģis, viens lielāks un dziļāks, otrs – seklāks un mazāks. Pie mazākā āliņģa satieku **GINTU PILIKŠERU**, kurš ar velosipēdu atbraucis nopeldēties. Viņš stāsta, ka kopā ar domubiedriem ierīkojuši šo laipu, koka

Jau piekto gadu neatkarīgi no laika apstākļiem un gadalaika skrien cēsniere **ŽANNA VANAGA**, viena no komandas "Noskrien Cēsis" aktivistēm.

Kopā ar komandas biedriem viņa ir klāt gan vasaras skrējienos, gan seriālā "Noskrien ziemu", kas risinās no decembra līdz martam. Dalībnieku skaits ziemas skrējienā palielinās gadu no gada. Ja pirmās sezonas pirmajā posmā uz starta stājās 113 dalībnieki, šogad pirmajā posmā jau 665. Pirms pāris gadiem skriešanas entuziasti Cēsīs vecgada dienā sanāca uz skrējienu, tā iesākās tradīcija reizi nedēļā kopīgi izskriet. Žanna stāsta, ka kopīga skriešana notiek visu gadu, cenšoties neizlaist nevienu trešdienu. Vien pagājušajā nedēļā neskrējuši, jo skrējējiem bija kopīgs Ziemas-svētku pasākums. "Skriešana ir demokrātisks sporta veids, nevajag komandu, arī izmaksas iesākumā minimālas, uzvelc botes, un aiziet. Tas pieejams ikvienam. Kopīga skriešana katru nedēļu ir laba motivācija, ja kāds nevar saņemties, lai skrietu viens. Tāpat, ja ārā laiks ne pārāk patīkams, vienam tiešām negribas skriet. Protams, tas vienmēr ir disciplīnas jautājums, un aktivitāšu biežums katram tomēr citāds. Kādam pietiek ar reizi nedēļā, cits, kuram mērķi augstāki, skrien trīs un vairāk reizes. Katrs pats sevi disciplinē, ja neizdodas, ir trešdiena, kad var skriet kopā ar draugiem," stāsta Ž. Vanaga. Rudenī un ziemā skrējēju pulciņš mazāks, bet patiesībā tieši tad vajag vairāk motivācijas. Vasarā, kad laika apstākļi labi, kad gaismas netrūkst, katrs cenšas izvēlties sev piemērotu laiku, kāds skrien no rīta, cits – pusdienlaikā. Ž. Vanaga norāda, ka pēdējos gados skriešanas popularitāte palielinājusies visā valstī. Tas noticis, pateicoties sacensību seriāliem "Stirnu buks", kas pulcē tūkstošus, vai "Noskrien ziemu". Jautāta par sajūtām, skrienot ziemas apstākļos, Ž. Vanaga norāda, ka līdz mīnus desmit grādiem var

grīdiņu, kur stāvēt gērbjoties, pakaramo: “Mūsu grupiņā esam cilvēki divdesmit, bet kopumā to peldētāju krietni vairāk, un viņu skaits palielinās. Pirmos gadus centāmies nākt reizē brīvdienu rītos, lai viens otru iedrošinātu, tagad visi pieraduši, norūdijušies, katrs atradis savu ritmu un labākos laikus. Tomēr tāpat sazināties, rīkojam talkas šīs vietas labiekārtošanai, sakopšanai.” Tiek uzskatīts, ka ziemas peldēšanas sezona sākas oktobra pirmajā svētdienā, bet slēgta marta pēdējā svētdienā, un īstie *roni* oktobri gaidīt gaida, peldēšanu vasarā neuzskatot par nopietnu aizraušanos. Gints stāsta, ka viņam šī ir ceturrtā ziema, kad peld āliņģī. Pirmās divas viņš gan nosacīti sauc pa veiksmīgām: “Peldos visu gadu, vasarā ūdenī pavadu ilgi, tāpēc sākumā arī vēlā rudenī un ziemā gribējās tā ilgāk, taču esmu sapratis - nedrīkst pārforsēt. Jo pirmajās ziemās, kad gāju ar devīzi – es varu –, tas beidzās ar apsaldējumiem vai angīnu. Kad procesam pieej ar prātu, viss notiek citādi, pareizi. Kad man prasa, cik ilgi ziemā esmu ūdenī, atbildu, ka esmu atradis optimālo variantu - ielienu āliņģī, lēnām noskaitu tēvreizī un lienu laukā.” G. Pilikšers stāsta, ka piere-

Pēc skrējiena gribas smaidīt

■DISTANCĒ. Žanna Vanaga seriāla "Noskrien ziemu" Priekuļu posmā 2016.gada ziemā.

Foto: NO ALBUMA

skriet komfortā, ja aukstāks, sajūtas vairs nav tik labas, bet daudz atkarīgs arī no vēja: "Palielinoties pieredzei, jau saproti, kā saģērbties, un šobrīd var nopirkt apģērbu katram gadalaikam, lai skriet būtu ērti un patīkami. Pareizāk gan vispirms būtu sākt skriet un saprast, vai tas patīk, un tad arī kļūs skaidrs, ko vajag, un inventāru var iegādāties pakāpeniski. Tiesa, ir cilvēki, kuri papildu motivācijai nopērk visu, taču gadās, ka inventārs tā arī paliek skapī. Tāpēc pareizāks tomēr ir pirmais variants." Viņa arī atgādina, ka skrienot jau nekad nav auksti: "Kādreiz atnāku

no darba nosalusi, bet uzvelku sporta tērpu, izskrienu, un kļūst silti un labi." Esot klāt seriāla "Noskrien ziemu" posmos, vienmēr pārsteidzoši redzēt, cik priecīgi ir skrējēji, kad ārā ne tie labākie laika apstākļi. Atceros, pirms pāris gadiem Priekuļos "Noskrien ziemu" laikā nāca slapjš sniegs, trase bija ledaina, nedroša, likumā neviens vien piedzīvoja kritienu, bet finišā visi ieskrēja smaidīgi, priecīgi, atzīstot, ka tas bijis lielisks piedzīvojums! "To droši vien gādā ne tikai endorfini, kas rodas ķermenī, bet arī prieks un gandarījums par paveikto, jo Priekuļu trase nav viegla, tā prasa daudz spēka un izturības. Bet tiem, kuri paši to nav piedzīvojuši, šīs īpašās sajūtas neizprast. Arī mēs pēc trešdienas treniņa finišējam smaidīgi, ar dzīvi apmierināti, neraugoties uz to, kādi bijuši laika apstākļi, un esam skrējuši visdažādākajos," saka Ž. Vanaga. Katrs, kurš nodarbojas ar kādām fiziskajām aktivitātēm, zina, ka galvenais dabūt sevi laukā no mājas, jo pēc tam vienmēr būs gandarījums. Žanna atzīst, ka arī viņai bijuši brīži, kad ir slinkums, negribas, bet, kad izdodas sevi pārvarēt, gandarījums ir neizsakāms un, atnākot mājās, vienmēr sev jāsaka paldies. "Ja cilvēks noķer gandarījuma sajūtu, viss kārtībā," saka skrējēja. "Jo sākumā jau katrs, kuru aicina skriet, vispirms saka nē, bet, ja izdodas sevi piespiest, regulāri izskriet mēnesi, divus, trīs, vienā brīdī viņš sajūts, ka bez skriešanas vairs nevar. Tad nāk atziņa, ka ir vērts skriet tās sajūtas dēļ, kas ir finišā, lai arī cik kilometrus esi noskrējis. Ja vēl iemācies gūt prieku, skrienot jebkurā gadalaikā, tad viss ir vislabākajā kārtībā." □ mam peldēt ziemā ir jānonāk katram pašam, nevajadzētu ietekmēties no apkārtējiem, iedvesmojošiem video, derībām vai vēlmes atšķirties no draugiem. Arī Gints norāda, ka nevajag censties kādam kaut ko pierādīt, šī ir pelde sev un savam priekam. Jāteic, ka viņš ir īsts ziemas aktivitāšu fans, ne tikai peld, bet arī nodarbojas ar ziemas copi, ziemā brauc ar velosipēdu. Atbrauc līdz ezeram, reizēm izmetot garāku loku, lai uzsiltu, tad nopeldas un ātri uz velosipēda, un mājās. "Internētā pamanīju stāstu par kādu Somijas pilsētu, kur iedzīvotāji visu ziemu brauc ar velosipēdiem, tur sals ir krietni lielāks, nolēmu, ka arī es varētu šo ziemu pavadīt uz riteņa. Redzēs, kāds būs laiks, jo līdz –10 grādiem nav problēmu, varbūt pie aukstāka nebūs tik patīkami, bet apņemšanās ir," saka G. Pilikšers. □

Lappusi sagatavojis JĀNIS GABRĀNS

Publikācijas sagatavotas ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā "Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma" atbalstīts projekts nr. Nr.2/MEDIA/18/013

Valsts reģionālās attīstības aģentūra

UZZIŅAI

Latvijā maziem uzņēmumiem pieejami divi īpaši nodokļu režīmi: mikrouzņēmuma nodoklis un pa-

tentmaksa, kā arī samazinātā patentmaksa. Lai darbotos šajos režīmos, uzņēmējdarbībai jāatbilst virknei nosacījumu. Par to sīkāk var lasīt www.vid.gov.lv.

Piparkūku sirds

“Tā gan nav nekāda Ziemassvētku burvība, ja māja nesmaržo pēc piparkūkām, pīrāgiem, mandarīniem un eglītes,” saka mājražotāja Gundega Pomaskova, kura teju 40 gadu cep piparkūkas pēc savas receptes, Ziemassvētku cepumu sirdīs zīmējot vārdus un savus laba vēlējumus ēdājam.

G. Pomaskova teic, ka viņa piparkūku mīklu negatavo no cukura sīrupa. “Esmu parādusi izmantot medu un iesala ekstraktu. Protams, sanāk dārgāk, taču tās ir daudzkārt gardākas un tīkamākas bērniem. Man ir desmit mazbērnu un viens mazmazbērniņš. Skatos, kādas piparkūkas mazajiem labāk garšo. Bieži nācies pieredzēt, ka

bērni noēd tikai cakaino glazūru, bet pati piparkūka ir par asu, to neēd. Es mīklai nepievienoju asās garšvielas, bērni piparkūkas ēd labprāt,” atklāj Gundega, piebilstot, ka agrāk mīklai izmantojusi sviestu, tagad iecienījusi margarīnu. Piparkūku cepšana un tirgošana gadatirgos un pilsētas svētkos ir radoša un patīkama nodarbe. “Piparkūku cepšana ir sirdslieta, jo ikdienā to nedaru. Vislielākais piparkūku noiets ir Jāņos un Ziemassvētkos. Pirmsākumi meklējami pie kaimiņienes, kurai šī lieta padevās, bet man patikās. Viņa iedeva recepti, ģimenē to pilnveidojām, un tagad jau izstrādājies savs rokraksts. Apvienoju patīkamo ar lietderīgo. Savulaik tas bija visas ģimenes neliels bizness. Iesaistījās gan vīrs, gan bērni. Tagad vīrs atdusas smiltainē, bērni izauguši, esmu palikusi vienīgā, kura vēl cep,” saka cēsnieste, izrādot lielās piparkūku formiņas, kuras reiz izgatavojis vīrs. Vērtējot piparkūku cenas lielveikalos, mājražotāja saka, tās esot pamatotas, jo arī viņas gala-

produkts esot dārgs: “Skatos, lai piparkūkas ir ar labākajām garšas īpašībām, ja izmanto kvalitatīvas sastāvdaļas, tas nevar iznākt lēti. Jābilst, ka piparkūkas necepu visu gadu, tikai uz dažiem svētkiem vai tirdziņiem. Man patīk pats cepšanas process, kā arī glazūras zīmēšana. Pieprasījums pēc piparkūkām ir sezonāls, tāpēc sacepu kādas astoņdesmit, pa mēnesi tās izdodas pārdot. Piparkūkām ir tas pluss, ka derīguma termiņš ir trīs mēneši. Man gan tās nav galvenais peļņas avots, drīzāk neliels atspaidis maciņam, taču nesūkstos. Kad esmu tirdziņā, satieku pārējos tirgotājus, amatniekus, ar kuriem jau desmit gadu laikā esam labi iepazinušies, tad mēs aprunājamies un visas domas nostājas pa vietām.” Viņa saka, ka Ziemassvētkos ir grūti izvēlēties, kur tirgoties, jo vērts braukt. Piemēram, Rīgā ir pārlieku liela konkurence, jo nupat piparkūku cepēji uzradušies kā sēnes pēc lietus. Daudzi pie-saista Eiropas finansējumu, noal-go darbiniekus, iegādājas iekārtas, izbūvē ceptuves. “Es ar savu roku darbu pazūdu tajā burzmā, braukt uz Rīgu man neatmaksājas,” bilst mājražotāja, “turpretī Gulbenes pusē un Balvos cilvēku vairāk nekā Cēsīs, visi laipni un smaidīgi. Man patīk arī Straupē,

■DARBS, KAS PATĪK. “Man gan piarkūku cepšana nav galvenais peļņas avots, drīzāk neliels atspaidis maciņam, taču nesūkstos”, saka Gundega Pomaskova.

Plācī Hanzas tirdziņš, kur svētdienās cilvēki, no laukiem atgrie-zoties Rīgā, piestāj. Tur apgrozās naidīga publika, arī tirgošanās veicas labāk, bet visvairāk kaiti-na tie tirgotāji, kuri sevi sauc par mājražotājiem, kaut īstenībā ir blēži. Viņi aizbrauc uz bāzēm, ie-gādājas piparkūkas un pārdod kā savējās, bet cilvēki lētticīgi pērk un domā, ka iegādājas roku dari-nājumu. Turklāt šādi “mājražotā-ji” tirgū iegādājas vairākas tirgo-šanās vietas, tāpēc ar tiem es un citi, kas spēlē godīgi, nevaram konkurēt.” Gundega spriež, ka tikai ar mā-jražošanu nevarētu iztikēt: “No tiem dažiem desmit eiro, kas ietir-goti, jānorēķina degvielas izde-vumi, jāatņem maksa par tirgoša-

nās vietu, kur vēl produktu iz-maksas, tad skaties, pāri nekas daudz nepaliek! Turklāt ir dienas, kad par benzīnu un tirgus vietu jāatdod iepriekšējā reizē nopelnī-tais.” Cepēja vēl piebilst, ka sava nau-das tiesa aiziet arī nodokļos, do-kumentu kārtošānā, jo tirgojoties nepietiks tikai ar laipnu smaidu, formalitātēm jābūt nokārtotām. “Ik pa diviem gadiem jāiziet mi-nimālās pārtikas higiēnas prasību apmācības, tās visām citām iz-maksām ir papildu 35 eiro, tā nu tie izdevumi savācas, taču nees-mu domājuši atteikties no pipar-kūku cepšanas un tirgošanas, jo ar pensiju nevaru iztikēt,” saka Gundega un kēras pie piparkūku dekorēšanas. □

Pēdējos gados mājražotāji sarosījušies un veiksmīgi konkurē ar lielajiem ražotājiem pārtikas tirgū. Lauku reģionu iedzīvotājiem tā ir iespēja nevis sūkstīties par dzīvi, bet rīkoties, savukārt patērētāji ikdienas uzturā var lietot vietējās izcelsmes kvalitatīvus produktus, kurus veikalu plauktos neatrast.

Ekonomikas ministrija uzskata, ka mikro un maziem uzņēmumiem, pie kā pieskaitāmi arī mājražotāji, ir nozīmīga loma Latvijas ekonomikā. Šajos uzņēmumos nodarbinātie nodrošina labklājību sev, savām ģimenēm, kā arī rada nodokļu ieņēmumus un nodrošina preces un pakalpojumus lielākiem uzņēmumiem, kas rada augstākas vērtības produktus un dod lielāku devumu kopējai ekonomikas izaugsmei. Tāpēc ministrija gan iepriekšējos gados, gan šobrīd aizstāv īpašu nosacījumu piemērošanu šādiem komersantiem, atbalstu to darbībai un straujākai attīstībai nākotnē. Gatavojot pēdējo no-dokļu reformu, arī Ekonomikas ministrija aktīvi aizstāvēja mik-

Nevis business, bet ražošana mājas apstākļos

rouzņēmuma nodokļa režīma sa-glabāšanu. “Savukārt šobrīd strādājam pie papildu atbalsta risinājumiem maziem uzņēmumiem, diskutējot par iespējamiem risinājumiem nodokļu piemērošanai sadarbības ekonomikā iesaistītām personām,” informē Ekonomikas ministrijas Sabiedrisko attiecību nodaļas vadītāja Evita Urpena. Mikro un mazās uzņēmējdarbības veicējiem, t.sk. dzīvesstila uzņēmumiem, mājražotājiem, Latvijā šobrīd piemērojami vairāki speciāli nodokļu režīmi jeb risinājumi - valsts atbalsts, kas ļauj gan sākt uzņēmējdarbību, gan arī turpmāk īstenot maza apmēra uzņēmējdarbību ar atvieglotu nodokļu režīmu un samazinātu nodokļa likmi. Pārtikas un veterinārā dienesta Ziemeļvidzemes pārvaldes vadītājs Mārcis Ulmanis saka, ka die-nesta pārraudzībā pašlaik ir 123 reģistrētie mājražotāji, kas darbojas vēsturiskajā Cēsu rajonā: “Visvairāk reģistrējušies mājražotāji, kas ražo augu valsts produk-tus: tējas, sukādes, skābētus kā-postus, mājas konservējumus. Tālāk ierindojas mājražotāji, kas pievērsušies miltu izstrādājumiem

- cep tortes un maizi. Taču turpat uz papēžiem min arī tie, kas no-darbojas ar gaļas produktu ražoša-nu, redzam, ka populāri ir cūkga-ļas un putnu gaļas kūpinājumi, bet, runājot par piena produktiem, sta-bilas pozīcijas notur siera ražoša-na. Diezgan daudzi no mājražotā-jiem nokārtojuši atļaujas ražot ga-tavos ēdienus: salātus, gaļas un zivju plates.” Lai gan ražošana mājas apstāk-ļos svin uzvaras gājienu un bieži kļūst par vienīgo risinājumu bez-darba situācijā, M. Ulmanis uz-sver, ka, izvēloties šo ceļu, mazie uzņēmēji bieži dzird vārdu “ražo-šana”, kurai patapināti rodas do-mas par peļņu, bet mazāk saklau-sa šī formulējuma pirmo daļu “mājas apstākļi”, kas savukārt ie-tver virkni nosacījumu. Neviens nenoliedz, ka mājražo-tājiem izvirzīts daudz specifisku prasību, tomēr tās nav tik pamatī-gas kā lielākiem uzņēmumiem. “Mājražošanas pamatdoma ir tā-da, ka cilvēkam ir brīvs laiks, brī-vi līdzekļi un savā brīvajā laikā viņš nodarbojas ar produkta ražo-šanu, piemēram, gatavo sieru. Savā aizrautībā viņš sieru saražo

tik daudz, ka visu apēst nevar, bet ārā mest arī grēks, tad viņam kā mājražotājam ir iespēja šo - par daudz saražoto produktu - pārdot citam. Mājražošanas koncepcija nekad nav bijusi vērsta uz bizne-su, tātad peļņu. Ja cilvēks izdo-mās, ka vēlas attīstīt vērienīgu uz-ņēmējdarbību un nodēvēs to par mājražošanu tikai tāpēc, ka mājra-žotājiem ir mazākas prasības un lielākas atlaides, to nevarēs īste-not. Esam sastapušies, ka cilvēks sevi dēvē par mājražotāju, bet ra-žo vairākkārt lielāku apjomu nekā atzītie uzņēmumi, kam jāatbilst pavisam citām, stingrākām prasī-bām,” bilst pārvaldes vadītājs.

FAKTI

Mājražošana ir vērtību kopums, kurā atspoguļojas Latvijas reģionu iden-titāte, tradīcijas, unikāli vietējie produkti, ģimenes roku darbs un personīga attieksme.

- Mājražotājs – uzņēmums, kas ražo pārtiku mājas apstākļos.
- Pārtikas ražošana mājas apstākļos tiek uzskatīta kā mazumtirdzniecības darbība.
- Mājražotājiem jābūt reģistrētiem Pārtikas un veterinārajā dienestā.
- Savu produkciju mājražotāji piegādā gala patērētājiem.
- Alkoholisko dzērienu ražotāji var saņemt atvieglojumus akcīzes nodoklim.

Reģistrēti mājražotāji 2018.gadā

Novads/darbības veids	Gaļas produktu	Piena produktu	Zivju produkti	Augu valsts produktu	Maizes un miltu izstr.	Gatavie ēdieni	Olu produkti	kopā
Cēsu	4			6	10	3		23
Jaunpiebalgas	1			5				6
Līgatnes	1	1		5				7
Pārgaujas	5	3		10	5	2		25
Priekule	4	1		10	5	1		21
Raunas	3	1	1	6	1	1		13
Vecpiebalgas	3			2	4	1		10
Amatas	2	2		8	3	2	1	18
Latvijā pavisam	41	14	2	95	46	16	2	216

Lappusi sagatavoja **MONIKA SPROĢE**

Publikācijas sagatavotas ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansīalu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā “Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma” atbalstīts projekts nr. Nr.2/MEDIA/18/013

Valsts reģionālās attīstības aģentūra